

КАК ПРЕВЕДОХМЕ "ХИМНИ НА ТРУДА"

Когато в 1921 г. аз се завърнах от първотоси пътуване в Съветския съюз, донесох със себе си книжката от Александър Гастев "Поезия на работното чело". Гастев беше тогава на модата. По-късно неговите хиперболични и космически образи намериха една по-сдържана и отрицателна оценка в литературните среди, но тогава неговата поезия/нещо като стихове в проза/се считаше за явление изключително.

Предложих на Хр. Смирненски да я преведем заедно, макар че това и сам да направя. Видя ми се, първо, доста егоистично да не споделя с другаря си тая радост и, второ, съвместната ни работа гарантираше един по-добър превод.

Христо с голямо удоволствие се зае с тази работа. Най-първо ние, след като се посъветвахме и с Георги Бакалов, изменихме заглавието на книгата. Преведено буквално, то не звучеше добре на български. И затова вместо "Поезия на работническия удар" озаглавихме превода "Химни на труда".

За да не бъдат преводите различни, уговорихме се тъй: аз да внеса изправленията в неговите преводи, той в - моите. По такъв начин, подлагайки на двойна обработка превода, ние първо го гарантирахме от грешки и второ, уеднаквявахме стила. И това и сега си личи: не може да се намери съществена разлика в качеството на преведените от него и от мене работи.

Доколкото си спомням, Христо преведе следните работи: Сигнали, Старост, Есенни сенки, Кула, Чук, Ние идем и Моя живот. Останалите работи: по силно от думите, Врата, Кран, Греди, Ние посегнахме, Ние сме заедно, Ние сме навред и Нашия празник - преведох аз.

Текстовете бяха илюстрирани с картини от мене. Но какви картини! Като ги гледам сега, косите ми настръхват... Как съм могъл да драскам такива глупости? Но заразен от това, което бях виждал в Съветския съюз, а тогава той беше в пълен плен на художниците - футуристи/които единствено считаха себе си за революционери/, аз се върнах в България с някои техни влияния. И първата и последна жертва беше "Химни на труда". В печата излезе Тодор Павлов с критика на тия мои рисунки в статията си.

"Така не може". Аз се вслушах в другарските съвети и също в печата признах грешката си, като я обясних всеотчетливо и дадох обещание пред нашите читатели с такъв глупост в бъдеще да не се занимавам.

И, струва ми се, удържах думата си.

-ИЗКУСТВО, кн. седма 1945

№ 105 № 193

